

Osvicene@maslo
Jsem@maslo

Vnimat@maslo

Jist@maslo

Nemazat@maslo

Pestovat@maslo

Uctivat@maslo

Pitvat@maslo

Filtrovat@maslo

Inhaluje@maslo

Opravdove@maslo

Reality Hack nie je flash mob!

(Str. 3)

- All right, all right, the world's biggest diamond. I didn't know Charles was collecting diamonds.
- He ain't. He's collecting somebody, that's collecting diamonds.

Citizen Kane



Vocník

Palo Fabuš (chef-reductor)

Aké máte telefónné číslo?

Odpoveď nie je podstatná, ale na aký telefón ste mysleli? Ja by som si predstavil ten mobilný a keby som mal korunu za každého čitateľa, ktorý pomyslel na klasický, nevyšlo by mi isto ani na žuvačky.

Pred piatimi rokmi by som sa asi snažil spomenúť si na číslo telefónu, ktorý leží doma. Ostatne z tej doby ešte pretrvávajú neelegantné i keď jednoznačné slová ako „mobil“. Mobilný telefón je jeden z tých fenoménov, ktorý nám vstúpi do života a tvári sa ako keby tam bol odjakživa následkom čoho si už nevieme predstaviť život bez neho (pred krátkym časom som si konečne zaobstaral notebook a už sa bez neho z domu nepohnem). A to väčšina z nás zažila dlhšiu dobu s „pevnou“ linkou ako s tými „tehlami vo vrecku“. Verili by ste, že pred vyše

polstoročím sa hovorilo „elektrická chladnička“? Je to tak. Elektrická? Veď to je jasné, že elektrická. Ha! A sme tam, kde sme chceli byť. Pri tomto pojme cítime úplne jasne význam skráteného pomenovania (Je predsa jasné, že chladnička je elektrická!). Trochu slabšie je to pri telefóne. I keď vám na rozum ako prvý príde mobil, neváhate interpretovať aj ten starší význam. A čo taký dokument? Tam je to na hrane, že? Tam je to nerozhodne. Papierový alebo elektronický? Elektronický dokument - bežné slovné spojenie; dnes. Alebo elektronická pošta. Ale skúste si to vysloviť tak o desať rokov ako to bude znieť. Asi zaostalo.

A čo vy? Tiež počujete ako rastie tráva? Ako sa medzi riadkami dnešných dní newspeak mení na commonspeak?

Katedra Dezinformačných technológií

Vás zve na

KONCERT

DEATH - METALOVÉ SKUPINY



PR OSIENKA

v klube KaDeT, Palackého 314

12.12.2003, 22.00 hod.

Deus Ex Informagika

Arnošt Cerný

Na otázku zdánlivě nezajímavou se nám podařilo získat velice zajímavou odpověď...

Jak bude vybavena nová posluchárna (D3)?

Podle kuloárních informací nejmenovaného nejvyššího představitele Masarykovy univerzity bude do prostoru D3-ky nainstalováno zařízení sedmé generace, real-time 3D simulátorem 6-MA3X. Tento simulátor zvládne naprosto věrně simulovat složité distribuované procesy za účelem rozšířit výukovou kapacitu a zajistit taky mnohé jiné potřeby univerzity. Hlavní mainframe bude umístěn ve vrchní části místnosti, v tzv. velíně. Výrobu a zprovoznění provede brněnská pobočka taiwanské korporace Jing-jang. Protože celkové náklady převyšují běžný desetiletý rozpočet fakulty, rozhodlo se vedení univerzity pro radikální kroky. „Zrušení pedagogické fakulty za tímto účelem je jenom dočasné, ale nová posluchárna svými možnostmi hravě pokryje potřeby této nepotř... pardon nenáročné školy.“ říká mluvčí rektorátu. „Je připravena pestrá nabídka simulačních programů, které jsou vyjmenovány na stránkách rektorátu.“

Na stránce

<http://www.muni.cz/fi/paedfkill/pslchrn.html>

jsme našli tyto nabízené programy:

NONEED 3.8 (pro studenty virtuální Pedagogické fakulty),

FAINTBRUSH 2000 (kurzy rizikového malování),

BUFET MAGIC 2.2 (určeno pro nenasyčené),

SPACEWIZARD beta (nemáte kde spát? zkuste virtuální kolej),

TAI FUN deluxe (formálně i neformálně),

BUNGEE light (sáčky zdarma),

JUMPING professional (jen pro odvážné),

MS INTERNET EXPLODER (náhrada za předmět Sítě)

Rozhovor s TIMOm z minulého čísla vzbudil u čitateľov slušný záujem a verím, že hlavný článok tohoto čísla bude nemenej úspešný.

Predovšetkým o „masle“, ale aj o iných veciach sa rozprával Palo Fabuš. Autor sa rozhodol pre spracovanie témy netradičným, a ako sám eufemicky tvrdí, postmoderným spôsobom. Viac na stranách 3 až 6.

Lunt sa pozrel na zúbok Everlastovi v „zasvätenom referátu, co mu nikdo nerozumí“, ak máme citovať PhDr. Prokesa. Rubriku FO-NO nájde na strane 7.

Hlavnú rolu má žena vo fejtónoch Jirku Tlustého (str. 9) a nášeho nového prispievateľa Davida Povolného (str. 10), ktorého týmto oficiálne vítam. Verím, že si nájde svojich čitateľov. Medzi pravidelnými rubrikami sa zasa objavil The Best of News.

Reality Hack nie je flash mob!

Palo Fabuš alias Calavera

Máslo... Tak jsme pojmenovali onu neuchopitelnou skutečnost, která znamená nic a zároveň všechno. Proč lidé cítí, že něco není tak, jak by mělo být? Proč je všude tolik špatných věcí? Proč tisíc dobrých jednotlivců vytváří obludný dav? Proč se lidstvu tolik věcí vymklo z rukou? Máslo. To je odpověď.

SCENA PRVA

Sedíte v útulných priestoroch brnenského McDonaldu a v momente, keď sa chystáte schuti zakusnúť do hamburgeru, všimnete si kútikom oka za sklenou tabulou niečo nezvyčajné. Ruky vám klesnú, ale ústa ostanú otvorené. Ľudovo povedané: padne vám sánka. Za výkladom sa na vás totiž pozerá hŕstka ľudí a s letným úsmevom sa baví do akeho pomykova ste sa dostali.

Toto nie sú vymyslené príbehy. Toto je Reality Hack. Ak tomu nemôžete veriť, je to len dôkaz toho, že Realita bola hacknutá.

Takto nejak sa to mohlo odohrať 10. októbra minulého roku (scéna prvá), kedy sa skutočne pred brnenským McDonaldom zhromaždila vôňaššia skupina ľudí, ktorí, podľa oficiálnej pozvánky, STOUPNOU SI NENUČENÉ PŘED VÝLOHU A BUDOU POZOROVAT DĚNÍ UVNITŘ PO DOBU 15 MINUT. POTÉ ODEJDOU. Alebo 25. júna tohto roku (scéna druhá)...

DOBROVOLNÍ ÚČASTNÍCI AKCE BUDOU ROZDÁVAT NÁHODNĚ VYBRANÝM KOLEMJDoucím PENÍZE.

SCENA DRUHA

Kráčate si svižným krokom po Námestí Slobody keď vás znenazdajky niekto osloví:

- Dobrý den, prosím, věnujte mi minutku
- Nezlobte se, spěchám.
- Nezdřím vás, chci vám jen předat hotovost v českých korunách.
- Proč byste to dělal?
- Dnes je naprosto výjimečná akce v několika městech, dobrovolníci rozdávají peníze, abychom se všichni měli lépe.
- Vy za to budete něco chtít? A kolik bych dostal?
- Jenom maličkost: podpis dokumentu o předání peněz. Nepotřebuji znát vaše jméno, adresu, nic. Stačí jen podpis na tuto potvrzku. Pak si peníze ihned převeźmete.

- ...

10.9.2003 - osvícene

Během posledních několika týdnů byl objeven loňský Reality Hack #001 a zpětně prohlášen za **první flash mob** u nás. Jen na ČT jsou stále pozadu, ale tak už to chodí, když někdo především produkuje vlastní svět a cizí fakta jsou až druhotná. Nevadí.

Horší je, že někteří teď považují **flash mob** a **reality hack** za synonyma... Ačkoliv se tyto pojmy skutečně do určité míry překrývají, je zde jeden zásadní rozdíl. Cílem **flash mobu** je sročení davu. Cílem **reality hacku** je nabourání skutečnosti a narušení stereotypu, k čemuž někdy dobře poslouží i dav.

Jenže dnes se u nás davování stává módou a každý chce mít svůj dav, alespoň maličky. Za pár týdnů budou zmatené hloučky shromážděných oveček postávat na každém rohu či před každou výlohou a dokonce budou leckdy majitelem oné výlohy placeny. Náhodní kolemjdoucí si zvyknou, stejně jako si zvykli na odpudivé billboardy a epilepticky poblikávající poutače. Nezastaví se, ani se nezamyslí. Každodenní jednotvárnost bude náhlými davy dokonce posílena. Prostě pravý opak hacknutí skutečnosti.

Ne, **reality hack** neznamená **flash mob**! Skutečnost se dá nabourat mnoha způsoby. Když se jedna z cest ukáže neschůdnou, vydáme se jinudy. Jak jednoduché!

Stay tuned, more to come.

České média označili tieto akcie (originálny názov je **REALITY HACK #001** a **#002**) ako **FLASH MOBS**.

Stým terminom však organizátori a tvorcovia stránky www.maslo.cz rozhodne nesúhlasia..

ality hack

1. septembra tohto roka píše na svojom weblagu (blog.vozovna.cz) Adam Javárek toto:

Má se za to, že flash mobs jsou potrhlou zábavou vymyšlenou letos v červnu v New Yorku. Za pomoci e-mailů a blogů se smluví neuzavřená skupinka lidí. V určený čas se sejdou na jednom místě a udělají něco atypického.

Ako by však informácie z/vo východnej Európy tiekli pomalšie. Americký server www.smartmobs.com wádza 18. septembra polemiku o pôrode náhlych darov (Javárekov termín) na pravú (?) mieru:

Flashmopping may have begun in Ceska Republika

Adam tells us - first flash mob (or something similar) was held on ~~22.10.2002~~ 10.10.2002 (!). Organized by maslo.cz. It was called "reality hack", because it was before "invention" of term "flash mobs".

Mission was - to look 15 minutes into windows of McDonald's and to watch process and people inside.

Takže opät Adam Javárek.

Súčasťou stránok maslo.cz je aj denník. Autori, skrytí za menami ako opravdove@maslo, osvícene@maslo, jsem@maslo alebo inhalovat@maslo, však aj v tomto prípade odmietajú zaškatul'kovanie...

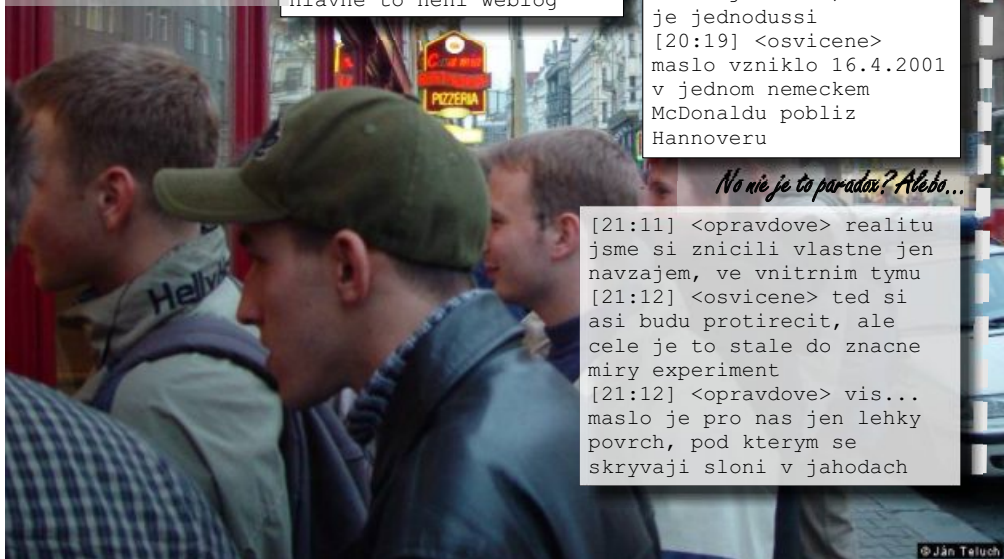
[20:48] <opravdove> haha... kdzy vzniklo maslo, zadne ceske blogy jeste nebyly ;) [20:48] <opravdove> mozna sova v siti, abych nekecal [20:48] <osvicene> a gentlemanuv denicek [20:49] <opravdove> no a hlavne to neni weblog

Pocas rozhovoru s opravdovym a osvícenym cez IRC (viac dalej v clanku) som sa o.i. dozvedel napr., ze...

[20:18] <osvicene> maslo vzniklo pred davnymi a davnymi veky. [20:19] <osvicene> ale pokud mas na mysli maslo jako nas, tak to je jednoduchsi [20:19] <osvicene> maslo vzniklo 16.4.2001 v jednom nemeckem McDonaldu pobliz Hannoveru

No nie je to paradox? Alebo...

[21:11] <opravdove> realitu jsme si znicili vlastne jen navzajem, ve vnitřním týmu [21:12] <osvicene> ted si asi budu protirecit, ale cele je to stale do značne miry experiment [21:12] <opravdove> vis... maslo je pro nas jen lehký povrch, pod kterým se skryvají sloni v jahodách



© Ján Teluch

ality nac

*Čitateľ (priznajme si to - zväčša počítačom odkejnej)
sa asi spýta, prečo IRC?*

*Aby som vysvetlil záhadnosť druhého riadka príkladám
úryvok z mailu, v ktorom opravdove sľubasi s rozhovorom,
o ktorý som ho požiadal...*

[20:44] <Calavera> prečo IRC a nie ICQ?
[20:45] <osvicene> pretože kvuli icq bychom si museli oba zakladať alternativní čísla? :-)
[20:46] <osvicene> pretože po irc se bavíme od roku 97?
[20:46] <Calavera> vy používate IRC tak dlho?
[20:46] <osvicene> na irc vlastne maslo vzniklo
[20:47] <osvicene> ja jsem poprvé použil irc v roce 1996
[20:48] <osvicene> bylo to na jedné pražské BBSce (myslím že to byla buď Infima nebo Cez) a ještě jsem ani neměl přístup k netu. jenom k irc. icq ještě neexistovalo, to vzniklo myslím až o rok nebo dva později

(...) víme o tobě v podstatě všechno důležité. tuto disproporci (ty nás neznáš, my tebe ano) bychom si rádi zachovali, takže osobní setkání bychom asi neriskovali (Brno je taková malá vesnice, ještě bys nás pak mohl někde potkat). na výběr jsou v podstatě dvě možnosti: buď interview přes net (ideální by asi bylo IRC), nebo by ses mohl setkat s naším zástupcem pro média (...)

Na prvý pohľad paranoia, ale nie bezdôvodná...

[20:26] <osvicene> ja jsem ti videl i v meat-space
[20:28] <osvicene> meat-space = fyzicky prostor, opak virtual space
[20:28] <osvicene> cili tím myslím, že jsem te videl normalne nazivo
[20:28] <Calavera> vazne? a kde?
[20:29] <osvicene> ceska i slovenska internetova komunita je hrozne mala.
[20:29] <osvicene> myslime si, že vsichni lide v ni se znaji maximalne pres jednoho dalsiho cloveka



Reality Hack

V poslednom riadku možno rozpoznať narážku (objavuje sa aj vo vyššie spomínanom denníku) na známu teóriu, ktorá hovorí, že kohokolvek na svete poznáte najviac cez šesť ľudí. To znamená, že od seba nemá ďaleko ani vaša babička a nejaký mongolský pastier, pretože jedna osoba pozná druhú, tá zas tamtu, takže nakoniec si uvedomíme jak blízko máme, dajme tomu, k americkému prezidentovi.

A i keď akcie typu reality hack už maslo.cz neplánuje...

[20:54] <opravdove> meli jsme naplanovane i dalsi... ale radeji jsme je zrusili, protože jsme nechteli vypadat, jako ze "jedeme" na nejake medialni vlně
[20:54] <opravdove> ale lituju tech mikulasu v tramvajich, to mohlo byt skutecne pekne :)

... chystajú údajne niečo iné...

[21:31] <osvicene> teziste masla ale nemelo nikdy spocivat v akcich typu flash mob, takže je docela dobre mozne, ze ted se vydame trochu jinym smerem
[21:33] <osvicene> smer neni jen jeden. prilisna specializace je nebezpečna
[21:32] <opravdove> ale co se tyce blizsi budoucnosti
[21:33] <opravdove> tak mame neco pro vsechny
[21:33] <opravdove> i pro ty, kdo nevi nic o internetu

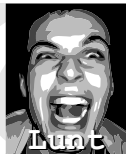
Býva neprijímne keď sa na záver položí otázka. Čitateľ'ťak má dojem, že sa nič nezodvedel a ešte sa autor nakoniec pýta. Tu sa však vnučuje úplne automaticky: PREČO? Aký to má všetko význam? Badem opäť citovať. Tentokrát z pozvánky na Reality Hack #001:

Neznáte či nemáte dôvod se účastnit? Pak tam nechod'te. Víte proč? To je dobře.



Eat At Whitey's

EVERLAST - Eat At Whitey's (Tommy Boy, 2000)



Typický přidržený hiphoper má v oblíbě především ukřičené skladby nadávající na všechno to, co se hiphoperům příliš nezamlouvá. I Everlast takového hrubé kusy vyprodukoval. Vlastním jménem Erik Schrody své první nahrávky vydal již před rokem 1988. Zřejmě pro svůj vykřičený hlas a pořádnou sbírku vulgarismů si ho do svého kartelu začlenil známý rapper Ice-T. Právě ten mu pomohl vydat jeho debutové album „Forever Everlasting”.

Typický hiphoper miluje chlapíky, kteří otevřeně říkají, co si myslí. Irsko-americká formace House of Pain byla složená přesně z takovýchto lidí v čele s Everlastem. Do americké Top 10 se prodrala v roce 1992 jejich návyková skladba „Jump Around”.

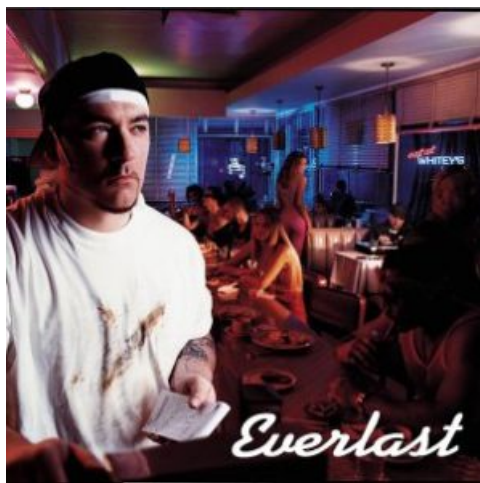
Spoustu lidí zvedne ze židle pořádné překvapení. Po dvouleté odmlce od rozpadu House of Pain se Everlast v roce 1998 vrací do showbyznysu se svojí druhou sólovkou, která typického hiphopera musela jistě překvapit. A notně. Zvířecí rapper spolupracující s hvězdami jako Cypress Hill se dramaticky odklonil od klasické-

ho hip-hopu. Na své desce „Whitey Ford Sings The Blues” bravurně namíchal hip-hop s bluesovým stylem a protřepal. Výsledkem byl drink, který zachutnal nejenom ve Státech a nejenom hiphoperům. Například skladba „What It's Like” nešla na vrcholcích tehdejších hitparád přeslechnout.

Náhlá srdeční příhoda a stav blízký smrti dokáže změnit i typického hiphopera. Everlast se po návratu z nemocnice rozhodl vydat novým směrem. Se změnou vyznání na Islám se výrazně změnil i jeho vkus a styl. Z nervózního chlapce se zbrani za opaskem se stal muž hloubající ve svém nitru a přemýšlející o smyslu života. To se odrazilo v jeho poslední vydané sólové desce z roku 2000 s názvem „Eat At Whitey's”.

Možná, že toto album není typicky hiphopové, avšak i typický přidržený hiphoper by ho měl mít ve své sbírce. Už třeba jen proto, že narozdíl od jiných svým feelingem dokáže zaujmout i něžné pohlaví. Úvodní rapová vypalovačka „Whitey” naznačuje, že Everlast i přes svoje znovuzrození je stále srdcem ostrý hoch. Avšak vzápětí rytmická kytara a výbušné rify basy odstartují bluesovou skladbu „Black Jesus”. Mnozí by řekli, že hlas této věci propůjčil sám Luis Armstrong. Nedá se s přesností říct, zda jde o zpěv nebo rap. Ale v každém případě tato druhá píseň z celkových 14 přesně naznačuje, v jakém duchu se nese celé album.

Skladba I Can't Move je dle kritiků jednou z nejsilnějších z tohoto alba. A opravdu po prvním poslechu máte pocit, že nechcete, aby skončila. Akustická kytara ve spojení s klasickou hiphopovou spodní zasmýčkovanou linkou, kontrabasovým podbarvením, posmutnělým hlasem pronášejícím svoji osobní zpověď a smyčcové mezihry rozhodně dojmou. Následující „Black Coffe” s hostující soulovou zpěvačkou Marry



FO-NO

Clayton by mohla být jednovaječným sourozencem předešlé skladby, avšak to rozhodně není na závalu.

K natáčení si pozval spoustu hostů. Překvapivým spojením jsou dvě písně s legendárním Carlosem Santanou - starší „Put Your Lights On” (vyšla i na Santanově Supernature) a „Babylon Feeling”. Propracované motivy elektrické kytary jim dodávají měkkost a líbivost, kytarová sóla pak silný náboj. „Deadly Assassins” je druhou a poslední klasickou hiphopovou skladbou na tomto albu. Svým nezaměnitelným projevem ji obohatil Cypress Hill. Krom něj se spolupodílel na nahrávání desky další rapper Kurupt a to konkrétně v jakémsi rapovém zaříkávadle s názvem „One, Two”. Ani typického hiphopera však tyto dva plytké tracky moc nenadchnou. Velmi zvláštní zvuk mají skladby „Children's Story” a „Mercy On My Soul”. Jedná se o nezvyklé spojení hiphopu a

folku, které je možno zaslechnout například u celkem známé star Becka.

Ale výčet stylů, které se na této desce objevují, není ještě kompletní. Na vokály si k rytmu n'bluesové písní „Love For Real” přizval soulouvu zpěvačku N'Deu Davenportovou a výsledkem této spolupráce je opravdu povedený song. Za zmínku ještě stojí temná bluesová skladba „Graves To Dig”. Varhanová smyčka a pomalu nastupující kontrabasová linka rozbřečí i typického hiphopera (rozhodně není dobré si ji pustit ve chvíli špatné nálady).

Před více než třemi lety Everlast vyprodukoval desku, která není jen o neustále se opakujících smyčkách, rapu a scratchování a přece má velmi silný hip-hopový nádech. Oblíbili si ji a ocenili pro svoji hudební rozmanitost i ti, kteří mají k typickým hiphoperům velmi daleko. Je velmi silná a originální. Ale čím dalším nás Everlast překvapí v budoucnu?

The Best of News

Stínem palem a šumícím přílivem hýčkání, leželi přes prázdniny někteří členové redakce na písečných plážích plných bikin a opálené kůže a kašlali na plnění pravidelných rubrik jako je tahle. Proto také byla vynechána v posledním čísle (myslíme to první :) a dnes jenom jedna perla - takový malý test z používání newsů.

```
groups: cz.muni.fi
Subject: Re:Zmena odesilatele
> Nevite nekdo prosim jak zmenit sve nastaveni Pinu, tak aby mnou
zaslane
> prispevky do newsu meli hlavicku obsahujici moje jmeno a ne
> 'To: cz.muni.fi'.
> S pozdravem a díky
```

Ja jsem vzdycky myslel, ze prispevky s hlavickou 'To: cz.muni.fi' posilam ja. Ale když jsi to tedy ty, tak uz to ted o tobe vime a budeme si pamatovat, ze takove prispevky posilas ty. Nic si tedy radsí nemen, aby se to nepletlo.

Žena před pultem

Jirka „Tlustoch“ Tlustý



Člověk s duší sportovce a dobrodruha zákonitě spěje k tomu, že se i po skončení aktivní kariéry chce sportu věnovat nadále. Někdo jako trenér, jiný jako manažer, jiný jako prodavač v obchodě se sportovními potřebami. Nikdy jsem si však nemyslel, že povolání, které mi má být koníčkem, bude tak náročné. Zvláště před Vánoci, kdy se i ti odpůrci sportu vrhají do našich obchodů, aby obdarovali své blízké těmi „nesmyslnými prkýnky, na nichž si stejně během dalšího týdne zlomí některou z končetin.

Zrovna nedávno zavítala do našeho skromného obchůdku jedna z nich. Postavou sice vypadala sportovně založená, ale při bližším prozkoumání jistě neholdovala zimním sportům. Tvář měla opálenou ze solaria a pár stupňů pod nulou ji donutilo obléct si vrstvy, které bych si nevzal ani do Himalájí. Ladně vplula mezi stojany a začala se rozhlížet.

„Mohu vám něco nabídnout či poradit,“ zeptal jsem se zdvořile. O odpovědi jsem však byl již dopředu přesvědčen. „Ne děkuji, zatím se jenom dívám.“ Protože byla v obchůdku sama, bavil jsem se, jak její zrak těká hned na běžky, hned na sjezdovky, občas vzala do ruky botu a evidentně nevěděla, co dál. Pak se otočila a vrhla na mě prosebný pohled.

„Ano? S čím vám mohu pomoci?“ „Chtěla bych lyže,“ řekla s nevinným úsměvem ve tváři. Proto jsem se ovládl a zachoval klid, jako by mě její přání v obchodě s lyžemi překvapilo. „A jaké by to měly být. Běžky či sjezdovky, pro muže, ženu, dítě,“ zavalil jsem jí množstvím otázek, abychom se zdárněji dobrali cíle. „No normální lyže, pro mého syna. Víte, oni jedou se školou

na kurs. Já se tak o něj bojím, nikdy na tom nestál a teď najednou Krkonoše.“ Rychle jsem stočil rozhovor zpět k lyžím. Za chvíli bych se dozvěděl, co měli včera k obědu a jak se daří vzdálené tetičce. „Rozumím, tedy lyže pro začátečníka. A teď jde o to, jestli budou lyžovat z kopce dolů a nahoru budou jezdit vlekem, to by potřeboval sjezdovky, či se budou projíždět po krajině, to by se mu spíš hodily běžky,“ pokusil jsem se o vtip a v duchu mě pobavilo, jak jsem na něj pohotově přišel. „To já nevím,“ vzdychla si paní, „ale počkejte, já se ho zeptám.“ S grácií vyndala s kabelky telefon a zavolala. Nevím jestli to byl syn či manžel, ale dost rozhodně jí ten hlas v telefonu vysvětlil, že má chtít sjezdovky a následovalo něco v tom smyslu, aby už příště s takovými blbostmi neotravovala.

„Tak prý ty sjezdovky,“ řekla s ulehčením. „Jak je váš syn velký a jaké má číslo bot? To, aby mu ty lyže dobře padly,“ snažil jsem se rozumně vysvětlit, proč tyto „privátní“ informace potřebuju. Paní se nezdála být příliš uklidněna a s neochotou, s jakou sděluje číslo svého mobilního telefonu neznámému člověku, oznámila synovy míry. „Dobře. A jaké by to měly být? Rovně, vykrojené či snad dokonce carvingy,“ položil jsem další odbornou otázku. To jsem neměl dělat. Paní téměř vhrkly slzy do očí a s konstatováním, že by bylo nejlepší, aby si syn nakonec vybral sám, vyběhla z obchodu.

Miluju období zimy. Všude bílo, které působí tak klidně a pokorně na všechny. Ale jen do té doby, než dveře naší útulné prodejny rozrazí jiná, ještě více nafintěná ženská.

Každé město má své postavičky... a nejen každé město, ale i každá čtvrť a každá ulice a každý dům. Jsou to lidé, s nimiž máme spojené určité prostředí, určité místo, které denně míváme a kde je vždycky v danou hodinu a minutu najdeme. Kdo zná ulici Výstavní blízko Mendlova náměstí, nemohl určitě nikdy minout jistou dámu, o níž by se trochu eufemisticky dalo říct, že je značně při těle. Každovečerně stojí na svém téměř přízemním balkónku, opírá se o zábradlí, valí zadek a pokouje se zaručeně tvrdé Spartičky a vůbec ji nezajímá, že popel, který ladnými údery svých prstů, tlustých jak klobásy, sklepává na chodník, padá všem kolemjdoucím do vlasů.

Určitě každý by mohl o podobných postavičkách ve svém okolí vyprávět. Zvlášť Staré Brno je jich plné. Mezi mé nejoblíbenější postavičky na Starém Brně patří jedna pozoruhodná dáma zdržující se v okolí obchodního domu Albert přímo na Mendlově náměstí.

Chodil jsem kolem ní už léta a vždy mě fascinovala, ale až teď po dlouhém čase jsem se ji odvážil oslovit...

Je večer, prší a ona jen tak sedí na betonovém soklu před obchodem, dopijí už bůhvíkolikátého lahváče a za několik posledních minut kouří už třetí Startku. Na sobě modrou džínovou bundu a zelené kapsáčové kalhoty, na nohách staré, teď již nepřilíh bílé tenisky a přes rameno koženkovou brašnu s několika kazetami a malým reproduktorem. V krátkých kudrnatých vlasech jí visí sluchátka Sony a v nich duní hlasitá hudba. Na klíně má oprýskaného walkmana stříbřité barvy.

Přistupuji k ní a ptám se, jestli by mi neposkytla krátký rozhovor. Flegmatickým nebo snad unaveným hlasem odpovídá, že samozřejmě - až to působí dojmem, jakoby podobných nabídek dostávala několik denně.

„Co posloucháte?“ ptám se jí hned. „Tak hlavně country. Českou. Musím tomu rozumět. To je pro mě hlavní. Něco ti pustím, chceš dechovku?“ Honem to odmítám, a tak mi nasazuje sluchátka a pouští alespoň nějakou tu country. Ani neví, co to je, ale je jí to jedno. Pouští mi to na maximum. „Takhle já si to tady pustím,“ povídá, „a pak už je mi všechno fuk. Já si to tady takhle prožívám, víš?“

„Jak třeba vypadá takový váš běžný den?“ „Já trávím většinu času venku. Doma to za moc nestojí. Rodinný problémy a taky nesnesu bejt mezi čtyřma stěnami.“ „Chodíte do práce?“

„Su na invalidním důchodu, takže... počkej, něco ti ukážu.“ Vzápětí vytahuje z náprsní kapsy složenku na částku 2090 korun a sděluje mi, že z toho a ještě nějaké dávky na cukrovku žije celý měsíc. „Jaké máte vzdělání?“ „Jsem vyučená zahradnice. Ale nemyslete si - když se takhle bavím s nějakým intelektuálem, pro mě není problém bavit se na úrovni - to není žádný problém. Ale mám asi pět nevyčísitelných nemocí a nikdy jsem nemohla sehnat práci. Cukrovka, měknutí kostí, zelené zákal, epilepsie - nikde mě nechtěli... někdy mě to prostě chytne a pak...“

„Čím jste chtěla být jako malá?“

Pousměje se. „Herečkou... vždycky herečkou.“ „Čtete něco, nějaké knížky?“ „Pro mě byl takovým ideálem vždycky Vinnetou a

toho taky čtu... ještě pořád. Já jsem vždycky bránila pravdu, říkala jsem pravdu a stála jsem si za svým, a proto mám ráda i toho Vinnetoua... taky luštím křížovky," usmívá se. „Měla jste někdy nějaké problémy s policií, když tady takhle pořád sedíte?“

„Některý už mě znaj, ty sou v pohodě, ale městská policie - ti bejvají nepříjemný. Já mám totiž psa a jim se nelíbí, že ho nemám na vodítku. Von někdy třeba na někoho zašteká, protože mě brání - už je na mě zvyklej, když třeba mívám ty svý záchvaty, ale nikdy nic neudělá. Policajti sou prostě rádi, že mi můžou něco říct. Cejtěj se na koni - já jsem někdo a sekát latinu...“

Celou dobu, co se spolu bavíme, ani na okamžik nezmění tón hlasu. Vypadá to, jako by šlo všechno nějak mimo ni, a když mi posléze sděluje některé své intimní informace, připadám si hloupě a chci se pomalu rozloučit. Ještě jednou se nechávám přemluvit a zkouším, jak jí pěkně hrají sluchátka. Skoro to vypadá, jako by to byla jedna z mála věcí, která jí ještě v životě těší. Nakonec jí poděkuju a říkám, že se určitě ještě někdy zastavím. S úsměvem přikyvuje a jen tak dodává, že někdy mívá částečnou ztrátu paměti, tak ať se jí když tak nějak připomenu. Pak si zase dává sluchátka na uši, oranžovým zapalovačem zapaluje další cigaretu a jde vrátit prázdnou láhev od lahváče.

Je mi jasné, že zítra tu na stejném místě bude zas a pozítí zas a zas a pořád dokola. Vždycky ta dáma se sluchátkama na uších, pohupující se v podmanivém rytmu mezi desítkami spěchajících lidí. Jako kulisa toho našeho „Oltecu“. Kulisa, za níž se skrývá jeden z mnoha lidských osudů na tomhle šíleném světě.

V minulém dílu přistála dvojice protřelých vesmírných opravářů Steven Terrek a Chip (android s mírnými výpadky paměti a autocenzurního obvodu) na jisté nedůležité planetě. Jak se zdá, přivítání je poněkud nepřiměřené.

Chladnoucí trup lodi sípavě vzdychal do rachotu dechovky, dav šuměl vzrušením a dětičky, zmatené neochotou návštěvníků převzít od nich chleba se solí, se pokoušely recitovat nějakou básničku. Potom nastoupená garda vypálila slavnostní salvu, ale vzhledem k tomu, že paprsky jejich laserů byly neslyšné a okem neviditelné, výsledný efekt jejich snahy byl trochu omezený. Kdyby jeden z gardistů nezasáhl kameru na jeřábu, nejspíš by si nikdo ničeho nevšiml.

Než se Steven s Chipem rozkoukali, už si to k nim po koberci hasil jakýsi místní potěťtát, takto nevysoký zavalitý muž v lesklém rouchu plném vlajících ozdob, něco jako pštroší ohon hrající všemi barvami duhy. V růžovém prasečím obličejí se mísila latentní servilita s vladařskou rádoby-důstojností. Po boku mu cupitala androidka, dosti nelogicky s tužkou a notýskem v ruce, zjevně dosti drahý model, abychom tak řekli, s matným černostříbrným povrchem a tváří zakřivenutě půvabnou, jež v každém muži probudí ochranný komplex. Při pohledu na ni Chip bleskurychle zapudil všechny vzpomínky na tu zlatě natřenou reklamní šňabaznu, a ačkoli mu to jeho tělesná stavba neumožňovala, podvědomě zatáhl břicho.

Oba opraváři seskočili na mírně ohořelý červený běhoun, ve snaze čelit uvítacímu výboru hrdě čelem. Tlustoch zastavil dva

kroky před nimi, dav ztlchl, aby mohl vychutnat slova svého vládce. Ten spustil jakousi nesrozumitelnou hatmatilkou, ale rozhodně to znělo vznešeně a tón, jímž směřoval slova k dvojici návštěvníků, byl víceméně přívětivý. Jak se zdálo, místní obyvatelé se od svých pozemských předků během let stačili dosti odchýlit, nejen v řeči, která nepřipomínala žádný z lidských jazyků, a v módě, jež naopak připomínala různá dekadentní období historie, třeba dobu Ludvíka XV., ale také fyziologicky. Marcipánově růžové tváře a plandavé uši tu byly zřejmě běžné, stejně jako kvíčivý hlas. Jestli i ploché nohy, nebo to bylo individuální, to zatím Steven s Chipem nebyli schopni posoudit, ale podle tloušťkovy chůze to sotva mohlo nemít genetickou oporu.

„Budte vítání, hrdinové,” přeložila androidka, když se muž odmíchl. „jsem císař Quaqaq, svrchovaný vládce planety a nejvyšší velekněz našeho boha-ochránce Il-ya. Váš pohotový přilet v tomto čase temnoty je pro nás příslibem úsvitu a vlévá novou naději do našich zkormoučených srdcí. Váš um a horlivost budou odměněny měrou vrchovatou.”

Steven se pokusit nasměrovat rozhovor do známých kolejí.

„Steven Terrek, MOCVO - Mobilní opravy po celém vesmíru a okolí. Kvalita, rychlost, cenová dostupnost, to je znak našich služeb.”

Androidka to začala překládat, ale císař ji přerušil, chtěje sám demonstrovat svou znalost univerzální angličtiny.

„My rozkoš vidět chodit vy dva,” prohlásil, „záchranu nesete naše slavnost mnoho brzy. Pojít můj brloh teď hned.”

„Jeho Veličenstvo vás zve do svého paláce,” vysvětlila androidka a skoro to vypadalo, jako by na Chipa koketně mrkla.

Palác stál nedaleko od letiště, takže cesta vznášedlem sestávala prakticky jen ze startu a přistání. Budova připomínala několik homolů cukru různých velikostí v pastelových barvách, obehnaných plotem z ostnatého drátu. U hlavní brány stály nastoupeny dvě řady sloužících, ale vstupní hala zela prázdnotou - byla to po přeplácaných ulicích šokující ukázka strohého kostkoizmu s příměsí linoleální plochoidity. Tím více pak se sterilní prázdnotou kontrastovala monumentální vycpaná příšera uprostřed místnosti. Vypadalo to, jako kdyby někdo na sloní tělo přilepil hlavu krokodýla, ploutve karety a ocas, jaký by slušel lochnesské obludě po liposukci - a to vše třikrát zvětšil.

„Pokoukněte na to,” pronesl císař se zjevnou hrdostí v hlase. „To Ayguan, to důvod proč vy tady.”

Na Chipa to neudělalo nejmenší dojem, neboť mohl oči nechat na stydlivě opodál stojící mechanické tlumočníci (a kdyby měl po ruce šroubovák, možná by se o to i pokusil), ale Steven, kterému to už začínalo zapalovat, nasucho polkl.

(Pokračování příště)



V psacím stole své milované překrásné mamá, ve stole z mahagonu a broušeného skla, našel jsem jako dítě v jedné zásuvce prázdný flakon, vonící dosud po nějakém výrazném, mně neznámém parfumu.

Často jsem se tam vkradl a číchal k němu.

Tento parfum jsem spojoval s veškerou láskou, něžností, přátelstvím, touhou i zármutkem, které existují.

To vše se vztahovalo k mé mamá. Později nás přepadl osud jako nepředvídané hunské hordy a způsobil nám mnoho těžkých porážek.

A jednoho dne jsem putoval od jedné parfumerie ke druhé, abych sand přece jen někde objevil neznámý parfum ze zásuvky mahagonového psacího stolu své milované zesnulé máti. Konečně, konečně jsem jej objevil: Peau d'Espagne, Pinaud, Paris.

Tu jsem si vzpomněl na doby, kdy máti byla jedinou ženskou bytostí, která mi mohla způsobit radost i bolest, která mi však vždy, vždycky všechno odpustila, která se pro mne trápila, a možná že se dokonce večer tajně modlila za mé budoucí štěstí...

Mnohé ženy mi později posílaly s dětsky krásným nadšením svoje milované parfumy jakodík za můj návod, jak vetřít po koupeli parfum do mokré pokožky celého těla, aby působil dojmem pravé a přirozené vůně. Avšak všechny tyto parfumy byly pouze omamné vůně překrásných, spíš však jedovatých exotických květin. Pouze Peau d'Espagne, Pinaud, Paris, mi vracel melancholický klid, ačkoliv tu moje máti již nebyla, aby mi mohla odpustit hříchy.

Ven s nimi!

Albireo

Cesty nadějí

Dawe

Krásná máš ňadra, láska má!
odlož však podprsenku.
Příroda nebyla lakomá,
nechej je pro mne venku.

Byť krajky sluší, skrývají
tu ladných křivek krásu,
tak horké ruce potají
pošlou ten textil k d'asu.

Na mechových polích zítřků
ležet jen tak a popíjet dešť'
Čisté kapky padají jen zřídka
do nachových kalichů hořců

V lenticely lesních jahod
krúpějky naděje vpíjet
Do borůvčí laskaného nebem
včesat slzy rozechvělých srdcí

Na polích rozmoklých minulostí
z podzimu smutno někdy bývá,
když o trny keříků ostružin
naděje sama sebe trhá



Psi

Lunt

Zaklínám vzduch,
bude konec větám větru,
co jako zlý duch
šeptá mrazivému šeru,
že už půjdu brzo spát,
přítom ale neví, že psi za plotem zůstanou stát
a temnoty že se nemusím tak bát.



Informagika,

časopis *flexibilního* informatika

šéfredaktor

Palo Fabuš, xfabus@fi.muni.cz,

členové redakce

Jirka „Tlustoch“ Tlustý, styf@mail.muni.cz,

Lunt, lunt@seznam.cz,

externí

Ondřej S. Nečas,

příspěvatelé

Arnošt Černý,

David Fišer,

Klára Jelínková,

David Povolný,

grafický design

Daniel Čech, xcech4@fi.muni.cz,

jazyková korektura:

česká část

Ondřej S. Nečas,

slovenská část

Palo Fabuš

adresa redakce

Botanická 68a, Brno, xfabus@fi.muni.cz,

Náklad 300ks, zdarma